

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. H.
przeciwko Urzędowi Miasta W.
o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i sprostowanie świadectwa
pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 30 grudnia 2011 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 29 sierpnia 2011 r. w ten sposób, że oddalił powództwo A. H. w sprawie przeciwko Urzędowi Miasta W. o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i sprostowanie świadectwa pracy oraz orzekł o kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia opierając skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 69 k.p. oraz art. 72 § 1 k.p. i art. 70 § 1¹ i 2 k.p. - na skutek błędnej wykładni art. 70 § 1 k.p. oraz niewłaściwego zastosowania art. 30 § 1 pkt 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest zatem brak możliwości zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie istniała możliwość uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia w ramach kontroli kasacyjnej. Skarżący mógł doprowadzić do wzruszenia skarżonego orzeczenia, jednakże wystąpił skargę kasacyjną bezpośrednio do Sądu Najwyższego co skutkowało jej odrzuceniem.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przewidziana w art. 424¹ k.p.c. nie jest substytutem skargi kasacyjnej; jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji kasacyjnej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia skargi kasacyjnej, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z tego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07, LEX nr 369705, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2012 r., V CNP 96/11, LEX nr 1230162, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r., V CNP 55/11, LEX nr 1265582). Oznacza to, że w myśl art. 424⁸ § 2 k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, chyba że zachodzi przypadek szczególny, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Pojęcie wyjątkowego wypadku wskazane w art. 424¹ § 2 k.p.c. obejmuje szczególne sytuacje polegające na tym, że strona z przyczyn niezawinionych i usprawiedliwiających jej zaniechanie nie mogła skorzystać ze zwykłych środków prawnych. Obowiązek ich wykazania obciąża stronę, która chce skorzystać z możliwości wniesienia skargi na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lipca 2007 r., IV CNP 80/07, niepubl.). We wniesionej skardze nie zostały wykazane okoliczności pozwalające uznać, że w sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Skarżący był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, miał możliwość skorzystania z przysługujących mu środków prawnych w postaci wniesienia skargi kasacyjnej. W istocie skarżący zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek prawny, który przysługiwał mu od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.